

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 43

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
28 Oct. 1939

SALVAREA CEA MARE

de Roy F. Starmer

(Urmare)

**IV. Lecțiuni din istoria șarpe-
lui înfocat.** Să considerăm două
sau trei doctrine pe care le putem
vedea în istoria șerpilor înfocați.

1. Inima întregii istorii, cea
mai importantă parte a lecțiunii,
constă în felul în care persoana
mușcată era vindecată. Noi ve-
dem aceasta în cuvintele de în-
cheiere ale versetului 9: „Și ori-
cine era mușcat de un șarpe și
privea spre șarpele de aramă,
trăia.” Ce spune? El numai a pri-
vit la șarpele de aramă și a trăit.
Nimeni n'a avut nevoie să vină
până la el și să-l atingă. N'a fost
nevoie să-l sărute. N'a fost nevoie
să facă niciun pelerinaj. El a tre-
buit să privească la El. Și a trăit.
Tot așa este ca să fii mântuit în
sângele Domnului Isus. Noi nu a-
vem să facem nimic, decât să pri-
vim la El cu ochii credinței și să
trăim. Noi nu avem nevoie să
mergem la niciun loc. Noi nu a-
vem nevoie să facem altceva de-
cât să ne pocăim și apoi să cre-
dem că El este Fiul lui Dumnezeu
care ridică păcatele lumii. În en-
glezește există o cântare în care
se spune: „Privește și trăiește,
fratele meu!, privește la Isus a-
cum și trăiește. Privește numai
la El pe cruce, cu ochii credinței,
după cum Israelitii au privit la
șarpele înfocat, și vei trăi!”

2. Un al doilea lucru pe care-l
putem învăța din această istorie,
este că păcatul lasă urmele lui a-
supra vieții noastre. Chiar dacă
suntem iertați. Obsearcă că sfân-
ta Scriptură spune: atunci când
persoana mușcată a privit la șar-
pele de aramă, „el a trăit”. Nu
spune că el a fost vindecat. Spu-
ne că a trăit. E posibil că el a fost
restaurat în sănătatea lui imedi-
at. După cum noi știm, el putea
să fie bolnav încă mult timp, dar
în orice caz el a trăit. Deși Isus
Hristos poartă pedeapsa păcate-

lor noastre, păcatul lasă semnele
lui în viețile noastre. Semnele
unde șerpii înțepau, s'au imprimat
în carne și au rămas probabil
acolo pentru câțiva timp. Așa este
când noi păcătuim. Semnele înțepă-
turii păcatului rămân în viața
noastră. De exemplu, eu am
cunoscut oameni care au comis a-
proape toate păcatele cunoscute
oamenilor, corpurile lor au devenit
gârbovite de păcat. Fetele lor
erau brăzdate și desfigurate. Apoi
ei au privit în sus și au trăit. Su-
fletele lor au fost mântuite, dar,
o, cea mai bună parte a vieților
lor a fost pierdută pentru servi-
ciul lui Hristos, care i-a mântuit
pe ei! O, oameni și femei pierdu-
te! Să ne amintim că, deși Dum-
nezeu poate să ne mântuiască din
cele mai mari adâncuri ale păca-
tului, semnele păcatului rămân
în viețile noastre. Deși El ne mân-
tuește din adâncimile păcatului,
El nu poate să ne refacă tinere-
țea pierdută, El nu poate să res-
tabilească acei ani prețioși pe ca-
re noi i-am cheltuit ușor în plă-
cerile păcatului. Semnele păcatu-
lui rămân cu noi, după cum cor-
pul zdrobit și gârbov a unui be-
țiv care s'a convertit la Domnul,
rămâne cu el.

3. Apoi istoria aceasta ne învață
pe noi un al treilea lucru. Ne în-
vață că: „Sufletul care a păcătuit,
va muri.” Israelitii care au păcă-
tuit împotriva lui Dumnezeu și
care n'au folosit mijlocul de mân-
tuire procurat lor, au murit. Și
sufletul care nu privește la Isus
cel crucificat, va muri desigur.
Iar moartea lui nu va fi numai o
moarte fizică, ca și aceea a Israe-
liților, ci va fi o moarte spiritua-
lă. O moarte eternă. Aceasta este
numai o a doua formă de a zice,
că cineva trebuie să poarte pedeap-
sa pentru păcatele noastre. Na-
tural, Dumnezeu cere. Curățe-

nia Lui morală cere ca păcatul să
fie pedepsit. Copiii lui Israel au
plătit pentru păcatele lor, viețile
lor proprii. Legea lui Dumnezeu
este aceasta: „Plata păcatului este
moartea”. Când vorbim despre
Dumnezeu în felul acesta, se poa-
te că unora li se pare că Dumnezeu
este crud și fără milă. Dar aceasta
nu face altceva, decât să probeze
iubirea cea mare și perfectă a lui
Dumnezeu. Cum poate să fie a-
ceasta adevărată? A nimicit El le-
gea care cere ca orice păcat să fie
pedepsit? Nu. El n'a făcut aceas-
ta. Dar El a iubit așa de mult oa-
menii, încât a procurat un înlo-
cuitor, care să poarte pedeapsa a-
mară a păcatelor lor. Aici este lo-
cul unde adâncimile dragostei lui
Dumnezeu se descoperă. El a trim-
ses pe Fiul Său în lume, pentru
ca să plătească păcatele tuturor
oamenilor. Care este legea? „Pla-
ta păcatului este moartea”. Cine a
plătit pentru toți oamenii? Hris-
tos. După cum dragostea lui Dum-
nezeu a procurat șarpele înfocat
de aramă, ca un simbol prin care
copiii lui Israel au scăpat de pe-
deapsa păcatelor lor, tot așa dra-
gostea Lui a făcut, ca Fiul Său
propriu să fie înălțat pe cruce,
pentru ca să poarte pedeapsa fie-
cărui om „Și după cum a înălțat
Moise șarpele în pustie, tot așa
trebuie să fie înălțat și Fiul omu-
lui.” Păcatul a costat pe Dumne-
zeu însuși Fiul Său, pentru ca să
mântuiască lumea dela urmările
lui. Isus a știut că El va plăti co-
stul păcatelor lumii, când a zis,
în Ioan 12:32—33: „Și după ce
voi fi înălțat de pe pământ, voi
atrage la Mine pe toți oamenii”.
Vorbind astfel arăta cu ce moarte
avea să moară.

Dacă păcatul este așa de serios,
că a costat moartea Fiului lui
Dumnezeu pe cruce, este destul-

(Continuare în ...)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare o dată în săptămână, anul 1939.

Redactor responsabil:

Ioan Căciuc

Anul VII. No. 43 Sâmbătă 28 Oct. 1939

Apare în fiecare săptămână

Abonamente:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor în avans.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Căpitan: N. Oncu, Arad, Str. Blăndușiei 4

DELA REDACȚIE

Peste vreo două săptămâni se încep nouele abonări la **FARUL, CALĂUZA** și **MANA**. Apelăm la bunăvoința și dragostea Dv pentru lucrarea măreață pe care o facem, rugându-vă să ne ajutați la facerea noilor abonamente.

Cine face 10 abonamente, primește unul gratuit. La fel la Călauza și la Mana Zilnică.

Scopul nostru să fie: **Farul** în fiecare familie.

BISERICA DIN CAZACLIA, jud. Cahul, a avut în 8 Oct. o deosebită zi de bucurie, cu ocazia vizitei fr. D. Nazarenco, seminarist. Dimineața la serviciu au vorbit fr. Danciu V. și D. Nazarenco despre „Necesitatea rugăciunii” în viața adevăratului creștin. După masă a urmat programul tineretului, condus de fr. Nazarenco, și împodobit cu cântări și poezii. Din Cuvântul Domnului au vorbit fr. P. Stifoglor și D. Nazarenco despre „Idealul creștin” din Filipeni 3:7—17. Tot atunci, fr. seminarist a organizat școala duminicală în biserică, pe clase și Societatea Tineretului, model.

Harmoniumbune și ieftine
pe tru bisericii
și familiei găsiți

la

Francisc**K e s k é s****Timișoara IV.**

Str. Bochticeanu No. 16

SALVAREA CEA MARE

(Urmare din pag. I-4)

de serios pentru fiecare om și femeie în momentul când citește aceste rânduri, ca să privească la Isus acum și să trăiască, după cum Israelii au privit la șarpele de aramă și au trăit.

4. Mai există o lecțiune pe care o putem găsi din istoria șerpilor înfocați. Ne învață că: „acum este ziua mântuirii”. Tu nu ai nevoie ca să aștepti după alta. Acum este timpul din pricină că tu acum te găsești în păcat. Acum până când tu te găsești suferind de mușcăturile păcatului. Ce ar fi fost dacă Israelii care au fost mușcați de serpi în pustiu, ar fi zis: „Eu voi aștepta până ce mă voi simți mai bine și apoi voi privi la șarpele de aramă, pentru ca să am viață?” El ar fi murit. Și omul și femeia, care nu privește la Isus Hristos cu ochii creștinului pentru ca să trăiască, va muri la fel. Nu aștepta ca să privești la Hristos și să fii mântuit. Poate să fie prea târziu. Privește

la El acum. Cum au privit Israelii mușcați de moarte și au trăit.

Concluzia. Apoi să ne amintim că, după cum Dumnezeu n'a îndepărtat șerpii înfocați din mijlocul copiilor lui Israel, așa și a îndepărtează păcatele din mijlocul oamenilor. Dar după cum El a creat o cale de scăpare de urmările mușcăturilor șerpilor, prin aceea că a ridicat un șarpe de aramă, pe care toți au putut să-l vadă, așa El a făcut un drum de scăpare pentru acei care suferă de mușcăturile păcatului, ridicând pe Fiul Său pe cruce, pentru ca toată omenirea să-L poată vedea și să trăiască. „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

DELA UNIUNE

Cu ajutorul Domnului, în zilele de 7 și 8 Octombrie, 1939, s'a ținut la București, în casa de rugăciune a bisericii creștine baptiste române din B-dul Basarab, No. 36 bis, congresul conțesului creștine baptiste din România.

Deși acest congres s'a ținut în timpuri atât de grele pentru toată lumea, toluși un număr frumos de delegați au luat parte, reprezentând astfel tot poporul creștin baptist din toate părțile țării. Lucrările congresului s'au desfășurat în deplină liniște și deosebită atmosferă creștinească și frățască în Hristos.

Pentru viitorii doi ani, au fost aleși în fruntea „Uniunii Comunităților Creștine Baptiste” din România, următorii frați: Președinte: I. R. Socaciu; vice-președinți: C. Adorian și B. Bușilă; secretar general: M. Dumitrașcu; casier: Truța Petru și cenzori: D. Baban și Pavel Boșorogan.

Cu ocazia congresului s'au expediat telegramme M. S. Regelui Carol II, Domnului Prim-Ministru și Domnului Ministru al Cultelor și Artelor.

Deasemni congresul a propus și votat o moțiune prin care s'au arătat nedreptățile ce se fac cetățenilor de confesiune creștină baptistă, s'a cerut încetarea prigoanelor de tot felul, deschiderea caselor de rugăciune și reglementarea drepturilor noastre de cult pe tot cuprinsul țării, prin lege. Moțiunea a fost înaintată M. S. Regelui Carol II, Domnului Prim-Ministru și Domnului Ministru al Cultelor și Artelor.

stru și Domnului Ministru al Cultelor și Artelor.

Încăodată s'a putut constata cât de minunată și dulce este unitatea și pacea între frați. Congresul a început și s'a sfârșit în această atmosferă de înălțare sufletească, pentru care mulțumim din inimă lui Dumnezeu și înalțelor autorități de stat care au aprobat ținerea acestui congres.

Aducem pe această cale mulțumiri: întregii frățietăți din țară, tuturor bisericilor creștine baptiste din București și conducătorilor lor, pentru dragostea și ospitalitatea cu care au primit pe congresiști. În mod deosebit, mulțumim bisericii creștine baptiste din B-dul Basarab No. 36 bis, care ne-a pus la dispoziție localul și tot ce-a putut pentru satisfacerea nevoilor congresului.

Slăvit să fie Domnul pentru toate, căci „zilnic ne poartă în carul Său de biruință”.

Anunțăm pe toți frații că, cu ajutorul Domnului, și pentru anul 1940 „Calendarul Farul Creștin” va apare până la 15 Noembrie a. e. și credem că va fi o lucrare folosită pentru toți cei ce iubesc pe Domnul și lucrul Său.

Deasemni, toate bisericile creștine baptiste sunt rugate să trimită cât mai grabnic ajutorul și contribuția lor pentru Uniune, întrucât nevoia ce se simte, e mare.

IADUL

Cuvântarea rostită la programul românesc la radio, Gary, America.
de LUCA L. SEZONOV

Iubiți frați români!

Starea actuală a Europei din nou inspiră cele mai serioase preocupări. Un nor, cel mai întunecat din toți norii, se așterne chiar acum pe cerul Europei.

Însă cerul Țării noastre e senin și clar. La conducerea scumpei noastre Țări se află un șef care totdeauna e prudent și curajos pentru a lua pe loc hotărârile necesare. E Regele Carol al II-lea. Țara întreagă și-a pus deplină încredere în El. România știe că, chiar dacă timpurile s'ar înăspri, dacă furtuna ar izbucni, Cărmaciul este bun, cât se poate de bun.

România de astăzi este Țara unde pulsează viața creatoare, este Țara forței dinamice, este Țara care merge cu pași repezi pe calea progresului social, economic și cultural. Astăzi, fiecare vizitator în România, poate să constate cu ușurință că între România din urmă cu câțiva ani și România de astăzi, este o mare diferență. Peste tot vezi pecetea unui progres continuu și a unei munci deosebite. Un nou ritm mișcă întreaga structură a Statului nostru. Toate acestea România le datorește înțelepciunii și politicii Regelui Carol al II-lea și executanților ordinelor Lui.

De aceea, România este decisă să apere și să păstreze toate granițele și bogățiile sale. Iar în gândul românilor din America, să fie o rugăciune ca Dumnezeu să apere și să ocrotească pe Regele nostru mare și pe scumpa noastră Românie.

Iubiți ascultători!

În dimineața aceasta doresc să vorbesc mai pe larg despre un subiect care nu e pe placul oamenilor, un subiect care nu e prea după gustul ascultătorilor mei, un subiect care nu e în vocabularul și limbajul omului de astăzi, ci, dimpotrivă, e acoperit cu uitare, neștiință, batjocură și necredință.

Iată, dragii mei, vreau să vorbesc despre IAD. Nu-i așa că oamenii timpului nostru nu au urechi deschise să asculte la astfel de învățături? Cine dintre noi vrea să audă astăzi ce învață Domnul Isus despre IAD? El vrea să ne învețe, iubiți mei frați, că răul și binele nu vor locui mereu

împreună; El vrea să ne învețe că există un Dumnezeu sfânt și drept care pedepsește păcatul și pe oamenii păcatului; Domnul vrea să ne învețe că sufletul murdarit cu toată mândria și cu toată scârba păcatului, nu poate avea loc în cer.

Hristos vrea să ne învețe că există un timp, o stare și un loc numită IAD, unde vor locui și exista după moarte toți acei care nu s'au pocăit și nu au crezut în Isus Hristos și jertfa Lui de pe cruce.

Creștinul adevărat, dragii mei, crede că iadul există. Și dacă-l vei întreba de ce crede în iad, el îți va răspunde: „Cum să nu cred, dacă așa mă învață Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu?” În învățătura noastră de astăzi trebuie să găsim loc și pentru învățătura despre iad. Simțul moral al omului și conștiința noastră adevărate că trebuie să existe undeva un timp și un loc unde cel rău să fie despărțit de cel bun, cel nedrept de cel drept, cel sgârbit de cel darnic, cel necurat de cel sfânt, cel necredincios de cel credincios.

O, iubiți mei frați, năpraznică și adevărată este această învățătură creștină! Drumul spre cer este îngust și poarta cerului e foarte strâmtă. Prin Ușa cerului nimeni nu poate intra cu păcatele sale. Oamenii, iubiți ascultători, umblă pe drumurile vieții acestuia, împovărați de grele și multe păcate. Oamenii se umflă cu duhul mândriei și se îngrășă cu păcatul necredinței, — așa că atunci când ajung la ușa strâmtă a Raiului, este cu neputință să intre.

Da, iubiți ascultători, ușa prin care se intră în cer, este ușa cea strâmtă a credinței și a pocăinței, a sfințeniei și a smereniei. Însă poarta Iadului e lată. Prin poarta largă a iadului poate intra oricine, oricât de multe și murdare păcate ar avea sau ori cât de puține le-ar avea. Iadul primește pe toți. Iadul nu face nicio deosebire. Iadul nu respinge pe nimeni.

IADUL există

Iată, iubiți ascultători români, câteva dovezi sau motive care adevăresc și întăresc credința și învățătura noastră despre IAD.

ÎNTÂI, Biblia, Cuvântul lui

Dumnezeu, învață despre iad. Vedem din Evanghelii că iadul există și că Dumnezeu pedepsește pe oameni pentru păcatele lor. Atât Vechiul cât și Noul Testament sunt pline de nenumărate pasaje și texte care descriu iadul și chinurile celor de acolo. Însăși gura blândă a Mântuitorului Isus n'a încetat să înștiințeze pe oameni cu privire la pedeapsa și suferințele din iad.

Al doilea, legea morală cere să fie iad. Legea morală sau firea cea bună din noi cere ca cei vinovați să fie pedepsiți. Iadul e locul unde se execută pedepsele lui Dumnezeu pentru păcatele oamenilor. Iadul există, pentru că există pedeapsa pentru păcat. Păcatul și pedeapsa sunt două lucruri nedespărțite. Dacă nu există iad, atunci nu există nici pedeapsă pentru păcat. Însă, dragii mei, noi știm din însăși pătania noastră că există păcatul și pedeapsa lui. Omul totdeauna seceră ceea ce sămănă. Sămănă aici pe pământ, dar seceră dincolo de mormânt. Iadul e aria păcatelor noastre.

Al treilea, păcatul este o revoltă sau o răscoală împotriva lui Dumnezeu. Păcatul se opune firii lui Dumnezeu. Păcatul se împotrivesc lui Dumnezeu. Păcatul e o insultă contra sfințeniei lui Dumnezeu. Păcatul totdeauna caută să detroneze, adică să dea jos pe Dumnezeu din locul Lui.

Dumnezeu și păcatul nu pot locui laolaltă. De aceea, trebuie să existe iad unde păcatul și oamenii păcatului să poată locui despărțiți de adevăr, de lumină, de sfințenie și de Dumnezeu. De aceea, Domnul Isus Hristos a spus că „focul cel veșnic”, adică IADUL, a fost pregătit diavolului și îngerilor lui. Ei au fost împotriviții lui Dumnezeu, a planurilor și Cuvântului Lui. Dacă îngerii împotriviți fuseseră aruncați în iad, — cu cât mai mult omul păcătos care în fiecare zi se împotrivesc lui Dumnezeu, îl insultă cu păcatele lui, ca mândria, sgârbenia, beția, destrăbălarea, necredința, etc. etc.

Acum, dragii mei ascultători, să vedem cum descrie Domnul iadul și ce cuvinte întrebuințează pentru a descrie suferințele și chinurile celor din iad.

(Continuare în pag. 8-a)

JAMES CHALMERS

Misionarul din Noua Guinee

Era un bărbat puternic și impunător prin statura sa înaltă. Sălbatecii negri, mănăcatori de oameni, stăteau nemîșcați când îl vedeau, totuși în el nu era nimic înfricoșător; dimpotrivă, se impunea tuturor prin blîndețea și bunătatea sa. El a fost unul dintre primii trimiși ai dragostei divine printre sălbateci, care nu știa ce-i fiera de moarte sau de primejdie.

Foarte liniștit se apropia de băiatul papuan și îi spunea că-i aduce pace, nu războiu. Le spunea tuturor că el le este prieten și nu dușman.

Șeful de trib făcea semn oamenilor săi să nu arunce săgețile lor asupra străinului care vine. Peste câteva minute, James stătea cu mâna pe umărul șefului vorbindu-i că el este trimis special să vestească pacea și iubirea. Cu cea mai mare iuțea se împrietenea cu sălbatecii, alungând astfel urmele vrăjmășiei. Cu triburile cele mai feroase și înspăimîntătoare, de care se temeau și ceilalți canibali, el se făcea prieten. Acesta a fost James Chalmers, născut în anul 1841, în Scoția.

Copilaria lui James. S'a născut din părinți saraci, care trăiau într-o colibă de piatră, pe pământul stîncos al Scoției, pe țărmul mării. Era vesel, schimba orice durere în bucurie și era lacom după aventuri. Când crescă mai mare, deveni un bădălaș și scăpă pe mulți dela moarte. Era dușmanul lecțiilor dar iubea mult natura și cărțile misionare. Într-o zi învățătorul școlii duminicale întrebă: „Cine ar vrea să meargă misionar între canibali?” James a zis în inima lui: „Doamne ajută-mi, căci eu vreau să merg”. În timpul când studia teologia se distinsese ca un misionar prin mijloacelor sale practice.

Plecarea lui James. Pe mare James fu luat prizonier de hoții de mare, în fruntea cărora era un căpitan. Acesta se purta foarte respectuos cu el, iar la urmă îi mărturisă: „Dacă aș fi mai mult timp lângă dumneata, viața mea desigur s'ar schimba”. După ce a stat câțiva ani într-o insulă a sălbatecilor, a fost trimis în Noua Guinee.

Lucrarea sa misionară. Despre Noua Guinee se știa pe atunci numai atîta: „Este insula cea mai

mare din lume. Pământ necunoscut, plin de sălbateci, de teroare și decădere omenească; este foarte primejdios de a poposi pe țărmul insulei”. James Chalmers sosi în anul 1878. Casele oamenilor sunt făcute pe apă, pe stâlpi. Imbrăcămintea lor este foarte redusă. Infaptă în nas, poartă o bucată de os de lungimea palmei. Pielea feței și a corpului este foarte schimonosită, ca să pară mai groznică, iar în urechi poartă cercei mari.

În această muncă grea, în care primejdia morții stătea la ușă, James a fost ajutat de soția lui, care era foarte credincioasă. Odată, primejdia morții ivindu-se, Chalmers rugă pe soția sa să plece, ea însă îi răspunse: „Dumnezeu m'a trimis aici să predic Evanghelia, aceasta trebuie s'o fac, fie că voiu trăi sau voiu muri”. Evanghelia se predica la incenut cu multă greutate. Acești canibali mai degrabă ar fi mîncat trupurile lor, decât să asculte Evanghelia. Ei îi spuneau adesea: „Carnea de păsări și de animale nu este bună, dar cea de om este foarte bună”. Cizmele lui îi puneau în mare mirare pe sălbateci, crezând că cizmele au crescut pe picior. Nu odată aceste cizme l-au scăpat de moarte. Acești oameni crescuseră fără să aibă cunoștința de ce e bine și ce e rău, ca niște copii. După ce auzeau predicând Evanghelia, ei spuneau: Nu ne vom lupta mai mult. Tamate, (căci așa îl numeau sălbatecii) nici nu ne vom mai mânca întreolaltă. Mulți dintre ei primiră mîntuirea, și cu timpul li s'a tradus Biblia, s'au înființat școli și s'au clădit biserici. El a călătorit mai mult ca oricare alt om prin Noua Guinee și a făcut sute de prieteni printre negri.

Vieța personală a lui James Chalmers. Iubit de o țară întreagă, asteptat pretutindeni, el a rămas simplu, curajos, natural și plin de zel. A fost greu pentru el ca din mijlocul grii civilizate să meargă între sălbatecii plini de sânge și feroși ca animalele, care se sfîșie între ei, pe care totuși să-i iubească, să le câștige încrederea și să-i aducă la Hristos. Aceasta înseamnă măsura cea mare în care a deschis inima sa pentru Hristos care i-a umplut-o

cu dragostea eternă care nu se poate niciodată termina.

Moartea lui „Tamate”. După terminarea unei conferințe, el, împreună cu un alt misionar tânăr s'a dus să vadă o insulă necunoscută. De acolo nu s'au mai întors căci au fost mîncăți. Moartea lui a produs o mare tulburare în toată insula. „Sângele martirilor este sîmînța bisericii”. Dacă ați merge astăzi la Goarimbari unde a fost omorît, ați avea fericirea să luați Cina Domnului cu acei care mai înainte l-au omorît. Locul lui a fost ocupat imediat de alți misionari.

„Acolo unde odinioară domnea întunerecul și umbra morții, astăzi strălucește lumina slavei eterne”.

Dela Societatea Misionară Baptistă

S'au mai primit în casa misiunilor următoarele sume, pe care le confirmăm cu mulțumire: Barna Ioan, 200 lei. Bis. Bapt., Tulcea, 800 lei. Floarea și Ggulița Mariș, Curtici, 700 lei. Convenția Baptistă Basarabia, 500 lei. — Copăcean Mihai, Stinapari, 150 lei. Bilav Ioana, Stinapari, 50 lei. Școala Biblică de Vacanță, Moldova Nouă, 251 lei. Bis. Bapt. Bata, Soc. Femeilor, 200 lei. Soc. Femeilor, Lupeni, 450 lei. Casier: Truța Petru, Berzei 29, București II.

NOI FRĂȚI din com. Beregsăul-mare, simțind lipsa de lucru în via Domnului, am adus în vara trecută, în timpul vacanței, pe fratele seminarist Popoviciu Petru pentru a lucra în biserica noastră. Dănsul ne-a servit cu multe binecuvîntări din partea Domnului. Am avut 8 zile de evanghelizare, în care ne-a arătat doctrina botezului, doctrina mîntuirii, nașterea din nou și multe alte învățături de mare însemnătate pentru noi, copiii lui Dumnezeu.

Totodată ne-a format și un mic cor al copiilor din școala duminicală. Am lucrat cu dănsul și în unele biserici din jur.

Li mulțumim din tot sufletul fratelui care a depus multă muncă în biserica noastră, indemnându-ne ca să fim mai devotați Domnului.

N. PONEA

Abonați și răspândiți
FARUL CREȘTIN

PODOABELE UNEI VIETI TINERE

Prelucrare de D. Pascu, după I. L. Gordon.

Sufletul tânăr aspiră după lucruri frumoase, ce pot să-i împodobească viața, și-l ridică în ochii acelor ce trăiesc în jurul lui. Și dacă tineretul de astăzi, și în deosebi acei ce cercetează biserica, ar ști să pretuiască adevăratele frumuseți, ar căuta să și le însușească, și noi am avea o lume mai bună. Voiu încerca să înșir câteva din aceste lucruri, care dacă vor fi apreciate, vor înfrumuseța zilele noastre.

Caracterul

Caracterul unui om este mai mare decât puterile minții sale, sau beneficiile sociale. Fiecare gând crează un caracter. Fiecare faptă este întruparea unui caracter. Fiecare hotărâre este o descoperire a caracterului. Fiecare obicei este un stâlp în edificiul caracterului. Thakeray a spus: „Samănă un gând, și vei secera o faptă, samănă o faptă, și vei secera un obicei, samănă un obicei, și vei secera un caracter, samănă un caracter, și vei secera un destin”. Istetimea de a gândi este un privilegiu periculos, și libertatea de a putea face ce vrei, cuprinde responsabilitate morală. Cineva a spus: „Nu are însemnătate nici pe jumătate faptul, că ce fel de buletin de vot arunci în urnă, din când în când, cât împoartă faptul, că ce fel de om ieși în fiecare dimineață din pat”.

Un om curat, e un tezaur național. O femeie curată, este întruparea unei frumuseți naționale. Un cetățean care iubește dreptatea, urăște răul, este mai de preț decât un vapor de războiu.

În afaceri comerciale, și alte întreprinderi de lucru, caracterul este mai de folos decât moneda. În familie, caracterul este mai de folos decât aurul. În societate, caracterul este mai de preț decât educația. În politică, caracterul este mai de folos decât faima de a fi un mare om de stat. Caracterul este diamantul coroanei de cetățean. Niciun alt om, nu poate secera beneficii atât de mari, ca și omul de caracter.

Intr'o adunare politică, unde două partide de vorbitori, și ascultători își măsurau puterile, s'a sculat un plugar simplu ca să vorbească și lumea l-a ascultat

cu cea mai mare atenție, mai mult decât un ceas. El nu avea forță oratorică, nu dispunea de o educație deosebită, dar puterea cuvintelor sale era învăluită în cinstea, în caracterul lui.

Produsele caracterului

Omul care lucrează pentru aplauzele publicului, nu va fi niciodată sătul de ele, dar omul care lucrează pentru că este inspirat de un principiu mare ce îl călăuzește, lucrează pentru că lucrul îi este drag, va avea o mulțumire launtrică, care-l va însoți până la moarte.

Dacă caracterul unui om este adaptat la idealuri mari, el este mai de valoare decât multe diamante, și mult aur. Un tată și un soț în care să te poți încrede, un băiat și o fată pe care să te poți răzima și să poți depinde de ei, formează giuvaericele căminului. Și dacă băgăm bine de seamă, noi ne bazăm numai pe aceia de care suntem siguri. Increderea tatălui în copilul său, este una din complimentele vieții. Comandorul Iosif Smith, când a auzit în Washington noutatea că adunarea fortăreței Monroe, a cărei comandant era copilul lui, Joe, a ridicat steagul alb ca să se predea, a strigat: „Atunci Joe copilul meu nu mai este în viață”. Și aceasta a fost situația, căci Joe, copilul comandorului era mort.

Nu trebuie să credem că, caracterul nu are nicio legătură cu banul. Timpul este bani, cunoștința putere, și caracterul este un capital. Creditul multor oameni este bun, pentru că caracterul lor este bun. Intreabă pe bancherul dela care se împrumută bani, și el îți va spune, că preferă mai degrabă pe săracul care are ca garanție un caracter bun, în locul bogatului care umblă cu strâmbătate.

Intr'o zi, un tânăr avocat a fost primit la barou, când un prieten al său, și un avocat strălucit a venit și luându-i mâna i-a spus: „De acum prietene, ștergeți numele de pe registrul de membri al bisericii, aruncă-ți Biblia în foc, și încearcă fără biserică și fără Biblie să-ți faci meseria de avocat dacă vrei să trăiești”.

Tânărul avocat a ascultat în-

demnurile prietenului său, dar s'a hotărât în inima lui să nu le asculte. El a rămas lângă principiile creștine în care a crescut, și succesul a venit de grabă, și a avut parte de acest succes toată viața. După douăzeci de ani însă, un om cu fața schimonosită, cu părul încălețit, cu ochii tulburi, cu haine rupte a intrat la biroul baroului de advocați și, cu mâna tremurândă, cu glas plângător, implora mila avocatului creștin, pentru un dar de un dolar care să-i potolească foamea care îl ucidă. Era avocatul ce a sfătuit pe creștin ca să se lase de biserică și Biblie.

Napoleon, în ultimele lui zile de exil, a rămas singur. Fără soție, fără prieteni, și cu toate planurile lui în faliment. Ce moarte jălică, moartea unui biruit. Cu cât mai plină de poezie, mai plină cu cântare, este moartea întemnițatului lui Isus Hristos, apostolul Pavel, care în clipa morții a putut să strige: „Am luptat lupta cea bună... de acum mă așteaptă cununa neprihănirii... în ziua aceea”. Ce cuvânt minunat, ce noapte minunată, a unui om, a unui caracter mare! „Lupta cea bună... cununa neprihănirii... ziua aceea”.

DELA UNIUNE

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru UNIUNE: Nichita Șerbina, Balcea Mare, 820 lei. Bis. Bapt. Ruși, 60 lei. Bis. Bapt. Caransebes, 500 lei. Bis. Bapt. Homorog, B'hor, 150 lei. Darcin Ioan, Crișeni, 50 lei. Simion Dinea, Uricani, 85 lei. Ana I. Sendrea, Lăpușna, 100 lei. Bis. Bapt. Cetatea, Dolj, 100 lei. Comunitatea Bapt. Mehadia, 557 lei. B's. Bapt. Rom. Bicazul, Ardelean, 1235 lei. B's. Bapt. Balăr, 1000 lei. Comunitatea Bapt. Germană, 3000 lei. Bis. Bapt. Curtici, 500 lei. Convenția Baptistă Basarabia, 2820 lei. Bis. Bapt. Română, Sarmaș, Mureș, 400 lei. Nicolae Mielăuș, Apa, 800 lei. Bis. Bapt. Baia Mare, 100 lei. B's. Bapt. Florești, Soroca, 120 lei. Bis. Bapt. Biniș, 330 lei. Bis. Bapt. Cioara, 500 lei. B's. Bapt. Românești, Severin, 56 lei. Bis. Bapt. Pojoga, 80 lei. Bis. Bapt. Doclin, Caras, 240 lei. Bis. Bapt. Ferdinand, Caras, 330 lei. Chiril Neculea, Crocmaz, Cetatea Albă, 190 lei. Bis. Bapt. Săcărâmb, Hureadoara, 80 lei. Bis. Bapt. Nermăș, Caras, 600 lei. Bis. Bapt. Surducul Mare, 150 lei. Casier: Truța Petru, Berzei 29, București II.

Din lumea largă

In America de Nord, în Canada s'a simțit în săptămâna trecută un puternic cutremur de pământ care a produs mare spaimă în populație dar stricăciunile produse sunt mici și neînsemnate.

Anglia, Franța și Turcia au încheiat la Ankara, Turcia, un acord prin care Anglia și Franța se obligă să dea ajutor Turciei în caz dacă ar fi atacată de orice putere europeană. Iar ea e obligată să ajute aceste puteri, în caz dacă ele ar veni în ajutorul Greciei și României în urma garanțiilor depuse, ca să le apere.

Dar Turcia nu e obligată să-și țină aceste angajamente în cazul când ele l-ar duce la o neînțelegere cu Rusia sovietică.

In Consiliul de Miniștri, Dl. Gîgore Gafencu, ministrul afacerilor străine, a făcut o scurtă expunere a situației din străinătate, spunând că nu s'a întâmplat nimic care să tulbure politica de pace și siguranță pe care o urmărește România.

In săptămâna trecută s'a ținut conferința țărilor nordice: Suedia, Norvegia, Danemarca și Finlanda, la Stockholm. Acolo s'a hotărât ca aceste state să rămână strâns unite într-o strictă neutralitate, cerând să fie respectată această purtare pașnică și de celelalte puteri. Afară de aceasta, statele nordice se vor bucura de o încheiere grabnică a unei păci durabile între statele care azi se războiesc între ele.

In Statele Unite. S'au observat mai în multe rânduri submarine străine în apropierea coastelor americane. De aceea, președintele Roosevelt a pus în vigoare un articol din legea neutralității prin care se interzice intrarea submarinelor străine ale statelor care sunt în războiu, în porturile americane.

Pe frontul apusean războiul merge încet. Germanii se spune că luptă cu mai multă furie pe mare, în dorința de a distruge tot mai multe vapoare de război ale englezilor.

In Statele Unite, ministerul de război a supus președintelui republicii un proiect prin care efectivele armatei americane să fie sporite la 600.000 soldați.

In Anglia se anunță dela Ministerul aprovizionării că se vor

lua măsuri și aici pentru introducerea cartelelor alimentare.

Se spune că Germania speră încă într-o încheiere a păcii, dacă nu pe calea intervenției americane sau italiene, dar prin țările nordice care ar fi mai direct interesate de restabilirea păcii.

Estrivit înțelegerii dintre Rusia și Estonia, se anunță că trupe rusești au intrat pe teritoriile predate Rusiei de către Estonia și au fost primite de către reprezentanții armatei estoniene.

Din Germania se anunță că noul stat polonez, care va avea o întindere egală cu a Bulgariei, cu capitala la Varșovia, va fi proclamat la 1 Noemvrie. Cât despre evrei se spune că vor fi colonizați într'un stat separat cu capitala la Lublin.

Franța și Anglia s'au hotărât să comande 5000 avioane în Sta-

tele Unite în caz dacă s'ar desființa legea care împiedică Statele Unite să trimită arme statelor în războiu. Valoarea acestor avioane ar trece de 350 milioane dolari. Se mai spune că, dacă această lege nu va fi desființată, atunci Anglia va cere uzinelor americane să-și facă filiale în Canada și acolo să-și construiască avioane de războiu.

Din cauza ploilor care cad fără încetare, pe frontul dintre francezi și germani, apele Rinului au crescut foarte îngrijorător, amenințând fortificațiile dela țarm.

Cancelarul Hitler a declarat următoarele: „Pe viitor, orice vas neutru care va fi însoțit de un convoiu militar inamic Germaniei, va fi scufundat de germani”. Cancelarul a înștiințat toate statele despre hotărîrea sa.

MÂNTUIREA ESTE APROAPE

Romani 10:1-

De multe veacuri se trudește omenirea cu aflarea unei mântuiri atât de dorită și se pare că nici până azi, conducătorii ei nu-și dau bine seama de rostul acestei omeniri și de pricinile ce o tulbură neîncetat. Vieța noastră e prea scurtă pentru a putea observa mișcările popoarelor, sbuciumul lor după mântuire, darul de pace după care tânjește fiecare.

Filosofii, scriitorii, poeții, oamenii mari își dau mereu părerea și propun felurite vindecări pentru omenirea suferindă.

S'a văzut că războiul face rău omenirii. Civilizația face prea puțin pentru progresul general, iar buna stare economică nu face pe om mai bun. Iar credința în Dumnezeu scade din ce în ce mai mult față de așa zisa civilizație. Progresele științei servesc războaiele, prea puține se pun la îndemâna omului pentru ușurarea vieții lui mereu nemulțumite.

Numai un singur Om a spus adevărul (Ioan 13:20). Numai vieța după Evanghelie e adevărata și singura vieța morală. Numai ea duce la pacea popoarelor și la fericirea omului. Toti umblăm după fericire, oricât ar tăgădui unii, și această fericire tainică și adevărată o găsim în pacea interioară și în jugul lui Hristos.

Biblia este fără îndoială o ma-

re forță a prezentului și în timpurile din urmă a ieșit tot mai mult la iveală și s'a răspândit. În ea găsim calea mântuirii. În ea găsim răspuns la toate nedumeririle noastre. Căutați pe Hristos care dă pacea și-L veți găsi.

N. Oncu

Căința adevărată

În căința aderată nu este numai în tristare pentru păcat ci și o hotărîre sfântă de a face ceea ce e drept înaintea lui Dumnezeu. Olivers, scriitorul unui frumos imn, a fost în tinerețe sa un om foarte rău și necinstit, dar odată cu întoarcerea sa la Domnul toate s'au schimbat. Având ceva avere în acel timp, el cumpără un cal, vizită pe fiecare ins pe care l-a înșelat, plăti fiecare ban luat cu multă exactitate și cinste și ceru iertare tuturor pe care i-a nedreptățit. De o adevărată schimbare a inimii se vede într-o adevărată schimbare a vieții. Ai făcut și tu la fel, iubitul meu suflet?

Din nou

se pot comanda la

**Depozitul de Literatură
TOATE LEACURILE
LA ÎNDEMÂNĂ, cu 30 lei**

GRAIUL ÎNGRIJORĂRII

de Ion Durostoreanu

„Mângâiați poporul Meu!” spune Domnul.

Slavă Domnului, că mai există ici și acolo câte un suflet, care are darul binecuvântat de a împrăști mângâiere în viață. După cum așchile de fier sunt atrase de magnet, iar înșetații alerg spre soare, astfel se simt atrase inimile apăsate și încovoiate de durere, către aceste suflete alese. De aceea, zi după zi, îndurerății vieții bat la poarta lor. Și cu adevărat, niciodată n'a fost înzestrat un suflet cu daruri și servicii mai prețioase, aici nu există în niciun loc al vieții mai multe prilejuri de a fi binecuvântare pentru alții, decât atunci când ești în stare să împarți mângâiere.

Marele Mângăietor

Ca nimeni altul, Domnul Isus Hristos a fost ales pentru acest serviciu, de „a mângâia inimile frânte... a mângâia pe cei întristați”. Isaia 61:1. Obosiții și împovărații vieții alergau spre El, păcătoșii cădeau la picioarele Lui și plângeau amar; cei îndurerăți de pierderea iubitilor lor, căutau la El înțelegere și compătimire pentru durerea lor — și oriunde mergea El, se revărsa mângâiere, raze de soare și viață. Nimeni n'a plecat vreodată nemângăiat de la El, dacă i s'a adresat cu credință. Și cât de minunat a ales El să se pună în situația altora, să se aplece la cei căzuți, până în adâncimea mociilor lor și să-i ridice la Sine! Vrei să calci pe urmele picioarelor Sale, vrei tu, — oricât de slab ai fi — să continui viața Lui binefăcătoare, aici în viața Plângerii, atunci trebuie să devii ca Barnaba un „fiu al mângâierii”, căci prilejuri pentru un asemenea serviciu sfânt se găsesc prea multe. Oriunde te-ai deplina pașii, departe în lumea largă, de aici nu poți fi mai sigur decât de îngrijirea și mângâierea care îți vor încurcui drumul.

Oricum s'ar deosebi oamenii în rase, culoare, în stări sociale și cultură, în îmbrăcăminte și purtare, — o singură suferință este comună tuturor oamenilor — suferința!

Ori câte sunete de limbi ciudate și străine ar asurzi urechea călătorului, — un singur grai se vorbește în toate zonele, se înțelege la toate popoarele — graiul îngrijorării!

Pretutindeni se revărsa lacrimi amare, în inimi sfâșiate de durere. Oriunde ar aduna oamenii, ceva îi unește pe toți: durerea!

Nicio singură zi a vieții tale nu trece, fără să întâlnești oameni pe care să nu-i vadă o căt de mică și de ascunsă durere. Cu drept cuvânt a spus marele Spurgeon: „Frați predicatori, nu uitați să pu- cați în fiecare predică a voastră cel pu-

țin un cuvânt de mângâiere, căci totdeauna se vor găsi între ascultătorii voștri destule suflete îndurerate!” Indreptăți pașii ori încotro voești, și vei întâlni suflete flămânde și însetate după compătimire, înțelegere, mângâiere, care strigă înăbușit durerea și dorința lor arzătoare după mângâiere.

Binecuvântat e acela care stăpânește această artă sfântă a mângâierii, — nemăsurate binecuvântări puerd din el.

Vrei să fii uns pentru acest serviciu sfânt? Află că untelemul de miruire sunt: lacrimările. Numai în școala sfântă a experienței poate fi învățată arta divină a mângâierii. Insuși Hristos a trebuit să treacă prin această școală, pentru a putea deveni Mângăietorul lumii. Pentru că El a fost încercat în toate privințele, afară de păcat, — ca și noi, și poate avea compătimire cu slăbiciunile noastre. Cu toate că e însuși Dumnezeu, n'a fost capabil pentru a compătimi cu adevărat pe oameni, până n'a experimentat în propria Sa persoană ceea ce înseamnă mângâiere și suferință, pentru a învăța „să mângâie pe cei întristați”. Și pe toți copiii Săi, Domnul îi trece prin această școală a suferinței, pentru a-i înarma pentru marele și sfântul Său serviciu.

Pe unul îl lasă să treacă prin lupte grele sufletești, ispite mari, dușmănie, slăbiciunea cărnii; pe altul îl trece prin desamăgiri și lepădări de sine. Alții, după înfățișare, par acroți de nevoie vieții, totuși și ei trebuie să treacă prin disciplina pârtească a marelui învățător: egoismul lor trebuie frânt, asprimitel trebuie netezite, inimile lor furtunoase trebuie potolite, și abia în urmă ei vor putea înțelege, compătimi și purta nevoile și grijile altora.

Imparte mângăierea

Acesta e fructul prețios al încercării, că ea, — întrucât o suferim creștinește, — ne pregătește pentru cel mai sfânt serviciu, care i se poate încredința cutva: a împărți mângâiere.

Te întrebi pe drept: cum se poate îndeplini un asemenea serviciu? Reguli nu există și nici lege în această privință; există însă, un adevăr valabil pentru toate cazurile: fără compătimire sinceră, intimă, nu există mângâiere adevărată care să pătrundă în inimă! De aceea, așază-te în locul și în viața suferitească a aceluia care are nevoie de mângâierea ta; simte în propria ta inimă durerea care-l apasă pe el, și numai așa vei putea întimpina neceazul său cu respect sfânt.

De pildă, sunt în jurul tău oameni a căror ființă plină de toane rele și de sen-

sibilitate bolnăvicioasă pune răbdarea ta la grea încercare? O, de-ai putea zări bine în cutele ascunse ale minii și vieții lor, ai ceta istoria suferinței și durerii lor așa cum e scrisă acolo — te vei minuna atunci în ce lumină binevoitoare îți vor apare acele slăbiciuni și greșeli!

O adevărată compătimire ne atrage puternic spre mult încercatul suflet și ne dă în purtarea noastră față de el cuvenita considerare și înțelegere sensibilă, delicată și plină de dragoste. Pentru niciun serviciu nu ni se cere atât tact fin și cultură a inimii, ca în legăturile noastre cu inimile slășiate de durere și adânc rănite. O atingere brutală, un cuvânt aspru, o privire străină și rece sunt în stare să facă pagubă nemăsurată, să slășie rana și mai mult, pe care voiai parca să torni balsamul tămăduitor al mângâierii.

Se ascunde un înțeles adânc în tabloul pe care-l descrie profetul despre Domnul Isus, și prin care îl descrie ca pe Tămăduitorul celor cu duhul frânt: „Trestia frântă n'o va rupe și mucul abia fumegând nu-l va stinge”. Nu, Domnul Isus n'a provocat niciodată inimilor frânte dureri noi și nefolositoare, niciodată n'a împărțit inimilor zdrobite o atingere aspră, brutală sau un cuvânt sever. Și noi vom putea împărți numai atunci cu adevărat mângâiere, dacă ne pricepem să întimpinăm pe cei greu încercați într-un chip delicat, fin și plin de simțire.

Credința biruitoare

Dar nu-i destul numai atât. Trebuie să ai și credință biruitoare pentru a putea fi destoinic pentru acest serviciu sfânt. Căci, cum îți închipui că vei putea da altora ceea ce tu singur nu ai? Cum vei putea insufla altora încredere în Dumnezeu și în cuvântul Său, când propria ta inimă e sfâșiată de frică și îndoială? Cum vei putea aprinde lumina voioasă a credinței încrezătoare în sufletul învăluit de noaptea durerii și îngrijorării, când e întunec în propriul tău suflet?

Să nu încerce nimeni să împărtească mângâiere, dacă nu cunoaște personal adevărata bucurie de creștin — bucuria aceea curată, sinceră, isvorită din adâncul durerii, ca izvorul de apă dulce în sânul oceanului sărat. Un creștin a scris unui suflet adânc încercat: „Mângâie-te. — nu deapaururi vor zace umbrele morții asupra ta! După ce vei trece prin valea întunecată a încercării, ți se va deschide o mare de lumină. Numai după ce ne-am aruncat la inima Mântuitorului, împinși fiind de disperarea celei mai întunecate suferințe omenești, ne răsare în inimă o

(Continuare din pag. 3-a).

IADUL

(Urmare din pag. 3a)

Iată: focul veșnic, adâncul, întunerecul de afară, chinul, pedeapsa veșnică, mânia lui Dumnezeu pierzarea veșnică dela fața lui Dumnezeu, viermele care nu moare, gheena, focul gheenei, focul care nu se stinge, plânsul și scrâșnirea dinților.

Ce vrea să ne învețe Domnul prin aceste cuvinte? Mai întâi, vedem bine că Acela care vorbește, știe ce vorbește. Vedem atâta siguranță în cuvintele Lui. Domnul, iubiți ascultători, vorbește din dragostea către oameni și nu din ură față de ei. El ne spune că Iadul e un loc și o stare unde nu este Dumnezeu. Cerul e unde domnește Dumnezeu. Iadul e unde domnește diavolul. De aceea în iad se duc toți cei fără de Dumnezeu în viață, dar care servesc pe Diavolul cu păcatele lor.

Iadul e suferință și întunerec. Păcatul totdeauna aduce cu sine suferință, lacrimi și suspin. Adevseori din pricina păcatelor, oamenii se îmbolnăvesc și suferă. Suferința și păcatul merg împreună. În iad oamenii vor căuta să păcătuiască mereu. De aceea păcatul veșnic va naște suferința și chinurile veșnice.

Iadul e locul și timpul unde oamenii își vor aduce aminte de păcatele lor. În iad „viermele nu moare”, adică oamenii din iad nu-și vor pierde memoria și ea o să le amintească păcatele de pe pământ și vor avea parte de remușcare. Atunci conștiința se va trezi și într'un mod îngrozitor oamenii vor fi tulburați, chinuți și împunși de conștiința lor.

Iadul e un loc și o stare fără capăt, veșnică. Acolo „focul nu se va stinge” adică, starea de pedeapsă, de suferință și chin nu va mai avea capăt niciodată. Pedeapsa veșnică într'un iad veșnic e ceva îngrozitor de închipuit. Chinul în iad nu se va micșora niciodată, văpaia mâniei lui Dumnezeu nu se va sfârși niciodată și remușcarea și amintirea păcatelor nu va dispărea niciodată. Dimpotrivă, suferințele în iad se vor tot mări și crește în grad și cantitate.

Fără nădejde de scăpare

Iadul e locul celor fără nădejde de scăpare. Închipuiți-vă, dragii mei, ce înspăimântător lucru: să fii în locul de chin și să nu ai nicio nădejde că va înceta vreodată acest chin îngrozitor.

Iadul e locul și timpul blestemelor și al răsbunărilor. Ce clipă grea va fi când oamenii, părinții și copiii, bărbații și nevestele, se vor întâlni în iad și se vor învinovăți unii pe alții. Ce grozav va fi când copilul își va blestema părintele din iad că nu i-a dat o pildă creștinească, că a batjocorit pe Dumnezeu în fața lui și niciodată nu i-a vorbit de pocăință și credința în Domnul Isus.

O, iubiții mei frați, e cu neputință să se zugrăvească în întregime grozăvia vieții din iad, locul de chin. Ce bocete! Ce plâns! Ce jale fără nădejde în iad! Cred că oricine, din ascultătorii mei de la radio, s'ar uita în locul acesta numai o singură clipă, acela i-ar trece pofa de râs, de nepăsare și de necredință față de IAD.

GRAIUL ÎNGRIJORĂRII

(Urmare din pagina 7-a)

presimțire despre adevărata și bogata iubire pe care Domnul Isus o poartă neceruat față de noi”. De n'ar fi experimentat personal această bucurie, cum fi putut mângăia pe altul care căzuse în adâncă suferință?

Nu, nu trebuie cu niciun chip să înțepenești în suferințe; trebuie cu orice preț să străbați în marea de lumină, căci altfel nu poți fi altora îndrumător.

Un adevărat „fiu al mângâierii” trebuie să poarte în inimă credință adevărată, luminoasă, biruitoare. Cel ce n'a ieșit din lupta cu păcatul și ispita, ca biruitor prin puterea lui Hristos, cel ce zace zdrobit în pulbere, acela nu poate ridica moralul și sufletul altora cu mângăieri înviorătoare. La ce folosește încercarea luptătorului care a dat bir cu fugiții, de a încuraja la luptă pe camarazii lui? S'ar face de râs și de ocară!

Nu, numai biruitorii vor putea conduce pe alții la biruință!

Te întrebi: în ce constă oare mângăierea? Nu numai în compătimire! Compătimirea singură, slăbește pe acel căruia îi este împărtășită. Mângăierea înțeleaptă trebuie să înviorizeze și să înalțe spiritul oșos, trebuie să-i dea puteri noi. Cu mângăierea ta nu trebuie numai să ușurezi timpul întristării sale, ci trebuie să-l ajuți ca întristarea să i se prefacă în binecuvântare, pentru ca el să învețe a cunoaște și înțelege intenția plină de dragoste a lui Dumnezeu, care se ascunde în taina durerii, pentruca astfel să iasă din încercare mai puternic, mai curat, mai asemănător Domnului său.

De aceea, acela care înțelege bine arta sfântă a mângâierii, se simte adânc miș-

Copleșit de aceste gânduri, iubite prietene, nu mă pot opri să te rog fierbinte că, dacă încă nu te-ai pocăit și întors la Dumnezeu, să te întorci măcar acum. Întoarce-te din pricina sufletului tău veșnic, întoarce-te din pricina suferințelor Aceluia care a murit pe cruce pentru tine, întoarce-te din pricina copiilor tăi, pentru ca aceștia să nu te blesteme în iad, că tu porți vina pierzării lor. Întoarce-te la Dumnezeu și scapă de IAD. Pocăiește-te și scapă de chinurile din IAD. Vino la Isus și mântuiește-ți sufletul de remușcările din IAD.

Dumnezeu să te păzească, iubite ascultător, pe tine și pe ai tăi de IAD, de acest loc de chin și jale.

cat de suferința prietenului său, — suferă împreună cu el, — dar nu pierde din vedere ținta sa, aceea țintă care se numește: reînsoțirea unui suflet oșos prin mângăiere și speranță, aducerea lui la cunoașterea voinței lui Dumnezeu sub care trebuie să se aplece, pentruca să nu piardă binecuvântarea care este ascunsă sub îmbrăcămintea întunecată a trimisului dumnezeesc.

În niciun timp nu s'a simțit mai multă nevoie de un prieten experimentat, de un îndrumător înțelept, decât în zilele noastre de cumplite încercări de tot felul. Sub apele tulburi ale încercărilor din zilele noastre, pândesc adâncimi primejdioase de care se isbesc multe vase și se scufund pentru totdeauna.

De aceea, tu, „fiu al mângâierii” vâslește ca un cârmaci credincios și călăuzește pe amicul tău amenințat printre stâncile primejdioase și viclene, în spre portul singur și luminat al păcii; iar pentru aceasta cere dela Dumnezeu o mână puternică și o inimă duioasă!

BOTEZ ÎN TULCA. În Tulcea, jud. Bihor, s'a ținut un frumos botez Nou-Testamentar cu 9 suflete care și-au mărturisit credința în Domnul. Actul botezului a fost săvârșit de fr. Hălmăgean Pavel, ajutat de fr. Lăzău I. După botez s'a ținut punerea mâinilor și Cina Domnului. Au vorbit frații Hălmăgean și Lăzău din Faptele 8:14—15.

Comandați

**BIBLII SI TESTAMENTE
SI CÂNTĂRILE SIONULUI**